

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 320/2011-11

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 13. júla 2011 predbežne prerokoval sťažnosť JUDr. M. K., advokáta a konateľ a spoločnosti K., s. r. o., B., vo veci namietaného porušenia jeho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky postupom Okresného súdu Bratislava I v konaní vedenom pod sp. zn. 26 C 140/2010 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť JUDr. M. K. o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 17. júna 2011 doručená sťažnosť JUDr. M. K. (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namieta porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) postupom Okresného súdu Bratislava I (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 26 C 140/2010.

Z obsahu sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľ doručil 12. júla 2010 okresnému súdu návrh na začatie konania o uverejnenie odpovede a peňažnú náhradu v zmysle „tlačového zákona“, ktorý bol na okresnom súde zapísaný pod sp. zn. 33 Cb 133/2010. Po reklamácií zápisu uvedenej veci do oddelenia „33 Cb“ z dôvodu mylného zápisu bola vec prevedená 6. augusta 2010 náhodným výberom do oddelenia „C“ a zapísaná pod sp. zn. 26 C 140/2010. Okresný súd vyzval odporcu uznesením zo 6. septembra 2010 na vyjadrenie sa k návrhu sťažovateľa. Odporca doručil okresnému súdu žiadosť o predĺženie lehoty na vyjadrenie sa k návrhu 8. novembra 2010. V sťažnosti sťažovateľ uvádza, že podal na okresnom súde 22. februára 2011 sťažnosť na prietahy v konaní. Predsedníčka okresného súdu sťažnosť evidovanú pod sp. zn. Spr. 2059/2011 vybavila oznámením z 13. marca 2011, ktorým sťažnosť sťažovateľa odložila. Sťažovateľ následne doručil Krajskému súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) 19. apríla 2011 žiadosť o prešetrenie vybavenia jeho sťažnosti z 21. februára 2011. Podpredseda krajského súdu listom zo 17. mája 2011 konštatoval nesprávne odloženie jeho sťažnosti z 21. februára 2011 a informoval sťažovateľa o opätovnom prešetrení sťažnosti okresným súdom. Okresný súd opätovne prešetril sťažnosť sťažovateľa z 21. februára 2011 a listom zo 17. mája 2011 konštatoval jej nedôvodnosť.

Sťažovateľ v sťažnosti adresovanej ústavnému súdu uvádza, že „*predmetné súdne konanie nie je po skutkovej ani právnej stránke zvlášť náročné*“ a z hľadiska významu predmetu sporu pre sťažovateľa „*pretrvávajúce stavu právnej neistoty je pre sťažovateľa naďalej neúnosné a priamo ohrozujúce výkon jeho advokátskej činnosti*“. Z tohto dôvodu má sťažovateľ naliehavý záujem na tom, aby „*súd vo veci konal bez zbytočných prietahov*“. Podľa vyjadrenia sťažovateľa okresný súd do dnešného dňa nekoná, čo je porušením jeho práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, a preto navrhuje, aby ústavný súd rozhodol týmto nálezom:

„1. Základné právo JUDr. M. K., advokáta na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa článku 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky postupom Okresného súdu Bratislava I v konaní vedenom pod sp. zn. 26C/140/2010 porušené bolo.

2. Okresnému súdu Bratislava I sa prikazuje, aby v konaní vedenom pod sp. zn. 26C/140/2010 konal bez zbytočných prietahov.

3. JUDr. M. K., advokátovi sa priznáva finančné zadosťučinenie EUR 5.000 (slovom päťtisíc eur), ktoré mu je Okresný súd Bratislava I povinný zaplatiť do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto rozhodnutia.

4. Okresný súd Bratislava I je povinný uhradiť JUDr. M. K., advokátovi trovy konania pred Ústavným súdom Slovenskej republiky vo výške, ktorú oznámi Ústavnému súdu Slovenskej republiky na jeho výzvu, a to do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto rozhodnutia.“

II.

Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 48 ods. 2 ústavy každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prietáhov a v jeho prítomnosti a aby sa mohol vyjadriť ku všetkým vykonávaným dôkazom.

Ústavný súd návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak [§ 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“)].

Pri predbežnom prerokovaní návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

O zjavne neopodstatnený návrh ide vtedy, ak ústavný súd pri jeho predbežnom prerokovaní nezistí žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jeho prijatí na ďalšie konanie. Inými slovami, ústavný súd môže pri predbežnom prerokovaní odmietnuť taký návrh, ktorý sa na prvý pohľad a bez najmenej pochybnosti javí ako neopodstatnený (napr. III. ÚS 199/02).

Predmetom sťažnosti je namietané porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, ktorého sa mal dopustiť okresný súd v konaní vedenom pod sp. zn. 26 C 140/2010.

Ústavný súd vo svojej rozhodovacej činnosti konštantne vychádza z názoru, že účelom základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov je odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia štátneho orgánu (napr. I. ÚS 167/03). Posúdenie otázky, či v konkrétnom prípade bolo, alebo nebolo porušené základné právo na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov garantované v čl. 48 ods. 2 ústavy, ústavný súd skúma vždy s ohľadom na konkrétne okolnosti každého jednotlivého prípadu najmä podľa týchto troch základných kritérií: zložitosť veci, správanie účastníka konania a postup súdu (napr. I. ÚS 41/02).

Ústavný súd na základe svojej konštantnej judikatúry (I. ÚS 120/03, I. ÚS 66/04, II. ÚS 57/01) berie do úvahy, že odmietnuť sťažnosť ako zjavne neopodstatnenú možno „vzhľadom na skutočnosť, že celková doba konania pred súdom..., ako aj postup zákonného sudcu nesignalizovali reálnu možnosť zbytočných prieťahov, a tým ani porušenie základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy“ (II. ÚS 109/03), „argumenty v sťažnosti sťažovateľa nepreukázali v čase podania sťažnosti takú intenzitu porušenia základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, aby bola sťažnosť prijatá na ďalšie konanie“ (II. ÚS 93/03), resp. že „na základe skutočností uvedených v sťažnosti nemožno postup súdu považovať za taký, ktorý by signalizoval pri predbežnom prerokovaní možné porušenie základného práva sťažovateľa podľa čl. 48 ods. 2 ústavy“ (II. ÚS 131/03).

Ústavný súd z predloženej sťažnosti a jej príloh zistil, že posledný procesne relevantný úkon bol v napadnutom konaní uskutočnený okresným súdom 6. septembra

2010. Okresný súd uvedeného dňa uznesením vyzval odporcu na vyjadrenie sa k návrhu sťažovateľa. V uznesení zároveň určil 30-dňovú lehotu od doručenia uznesenia na vyjadrenie sa k žalobe sťažovateľa. Uvedené uznesenie okresného súdu bolo doručené odporcovi 30. septembra 2010.

Podľa názoru ústavného súdu nemožno na základe zistených skutočností považovať postup okresného súdu za taký, ktorý by bolo možné najmä vzhľadom na doterajšiu dĺžku konania (jeden rok) kvalifikovať ako „zbytočné prietahy“ v zmysle citovaného článku ústavy. V postupe okresného súdu je síce možné zistiť aj nečinnosť v trvaní približne ôsmych mesiacov (obdobie od 31. októbra 2010, keď uplynula lehota odporcovi v napadnutom konaní na podanie vyjadrenia k návrhu sťažovateľa), išlo však doteraz o ojedinelý prietah.

Ústavný súd už vo svojej judikatúre uznal, že „nie každý zistený prietah v súdnom konaní má nevyhnutne za následok porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov“ (IV. ÚS 203/03), pričom jednorazový prietah v konaní súdu nesignalizuje bez ďalšieho možnosť zbytočných prietahov v konaní.

Na základe všetkých uvedených skutočností a berúc do úvahy doterajšiu dobu konania pred okresným súdom ústavný súd konštatuje, že doterajší postup okresného súdu nesignalizuje možnosť zbytočných prietahov v konaní, dôvodnosť ktorej by bolo potrebné preskúmať po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie, preto sťažnosť sťažovateľa odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako návrh zjavne neopodstatnený.

Pre úplnosť ústavný súd poznamenáva, že toto jeho rozhodnutie nebráni sťažovateľovi opätovne sa obrátiť so sťažnosťou na ústavný súd, ak by v budúcnosti v napadnutom konaní na okresnom súde dochádzalo k zbytočným prietahom.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 13. júla 2011